

**Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 132/21
16.4.2021. године
Београд**

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Милице Аксентијевић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул.... бр. ..., чији је пуномоћник Милица Марић Крстић, адвокат из Београда, ул. Војводе Степе бр.158/22, против туженог ББ-одговорног уредника медија “Курир: најутицајније дневне новине Балкана” и медија “Kurir.rs” из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Бранислав Глогоњац, адвокат из Београда, Трг Николе Пашића бр.12, ради објављивања одговора на информацију, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 135/20 од 15.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 135/20 од 15.12.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени, као одговорни уредник медија “Курир: Најутицајније дневне новине Балкана” да у истом делу медија, у истој рубрици, на истој страници, без имена и изостављања, допуна и коментара и са истом опремом, као што су објављене информације у спорном тексту објављеном у дневним новинама “Курир: Најутицајније дневне новине Балкана” дана године, под насловом: “...” објави у целости следећи одговор тужиоца: “Информације о тужиоцу АА које су објављене у “Куриру:

Најутицајнијим дневним новинама Балкана” дана године, број ..., под насловом: “...” на страни у делу стране ... са најавом на насловној страни тог броја, у оквиру бокса у тексту који носи наслов: ”...” су неистините. Фирме које је АА водио нису се бавиле било каквим “муљањем” како тврдите. АА никада није осуђиван за кривично дело угрожавање јавног саобраћаја, нити је против њега подношена полицијска пријава због напада на полицијског службеника, што потврђују и уверења надлежних органа”, и то без одлагања, а уколико тужени у остављеном року не објави одговор, обавезује се да тужиоцу исплати износ од 500.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом последица принудног извршења. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па се тужени ББ, као одговорни уредник портала “Kurir.rs” обавезује да у истом делу медија, у истој рубрици, на истој страници, без измена и изостављања, допуна и коментара и са истом опремом као што су објављене информације у спорном тексту објављеном на порталу “Kurir.rs” ..., дана године у ... часова под насловом: “...” објави у целости следећи одговор тужиоца: “Информације о тужиоцу АА које су објављене на порталу ..., дана године у ... часова под насловом: “...” у оквиру бокса са насловом: “...” су неистините. Фирме које је АА водио нису се бавиле било каквим “муљањем” како тврдите, АА никада није осуђиван за кривично дело угрожавање јавног саобраћаја, нити је против њега подношена кривична пријава због напада на полицијског службеника, а да су у питању неистине потврђују и потврде надлежних органа” и то без одлагања, а у супротном, а уколико тужени у остављеном року не објави одговор, обавезује се да тужиоцу исплати износ од 500.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом последица принудног извршења. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 75.600,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана стицања услова за извршност одлуке до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, из свих законских разлога предвиђених одредбом члана 373. став 1. ЗПП. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Тужилац је одговорио на жалбу туженог.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одребе члана 386. Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС”, бр.72/2011, 49/2013-одлука Уставног суда, 74/2013-одлука Уставног суда, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог није основана.

Приликом доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима у жалби туженог није учињена ни битна повреда из тачке 12. исте законске одредбе, будући да су у образложењу побијане пресуде наведени јасни и довољни разлози о свим битним чињеницама који произлазе из садржине изведених доказа, па се законитост и правилност побијане пресуде са сигурношћу могу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, ... године у медију “Курир: Најутицајније дневне новине Балкана” чији је одговорни уредник тужени, у броју ... објављен је наслов “...” испод ког стоји поднаслов “Имаш ли ти бар једног поштеног сарадника?!”. На страни ... и делу стране ... наведеног медија у боксу стоји тужиочева слика и наслов: “...”, а испод стоји текст: “Ни АА, данас ... портала Директно, такође дугогодишњи близак Ђиласов сарадник, нема чисту биографију. Њихова сарадња датира још од 2002. године, када је АА био ... “Спорт медије”, чији је већински власник био Ђилас, а након тога је био у директорској фотели његове “Директ медије” која је муљала са рекламама и телевизијским секундама. АА је био ... “NPC International”, фирме која ја имала власништво над листом Прес. Стефановић је 2009. године осуђен условно на казну затвора од 5 месеци због кривичног дела угрожавања јавног саобраћаја које је починио 2005. године. Такође 2008. године је против њега поднета кривична пријава због напада на полицијског службеника. Тренутно је директор портала Директно, који бесомучно промовише Ђиласа и СЗС.” Утврђено је и да се тужилац обраћао туженом захтевима за објављивање одговора на информацију од године, које је тужени примио године, али по истим није поступио и није у законском року објавио одговор у виду текста који је тужилац у вансудском поступку доставио.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је основан тужбени захтев тужиоца с обзиром на то да постоје разлози за објављивање тужиочевог одговора, па је имајући у виду одредбе чл. 29, 83, 86, 88, 96, 97. и 98. Закона о јавном информисању и медијима – ЗЈИМ, те одредбу члана 23. Устава Републике Србије и члана 10. став 1. и 2. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, усвојио тужбене захтеве тужиоца.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у смислу одредбе члана 8. ЗПП. Наводима у жалби туженог којима се не истичу нове чињенице нити предлажу нови докази под условима прописаним одредбом члана 372. ЗПП, утврђено чињенично стање није са успехом доведено у сумњу. С тим у вези, наводи у жалби туженог којима се указује да првостепени суд није ценио део исказа туженог саслушаног у својству парничне странке у коме је навео да су новинари добили на увид пресуду којом је тужилац осуђен за угрожавања саобраћаја, те да је остало нејасно да ли је истом поверовао, те да је с тим у вези учињена и битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, нису од утицаја на правилност утврђеног чињеничног стања, будући да том делу исказа првостепени суд очигледно није поверовао будући да тужени у вези те околности није доставио пресуду на коју је указао у свом исказу. Ово тим пре што је првостепени суд из извештаја МУП РС, као релевантног доказа о нечијој осуђиваности утврдио да се тужилац не налази у казненој евиденцији МУП РС, односно да није осуђиван ни за кривично дело на које је тужени указао у свом исказу.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право, а своју одлуку образложио је јасним, довољним и аргументованим разлозима које као правилне прихвата овај суд.

Према одредби члана 83. став 1. ЗЈИМ (“Службени гласник РС”, бр.83/2014, 58/2015 и 12/2016) лице на које се односи информација која може да повреди његово право или интерес, може од одговорног уредника захтевати да, без накнаде, објави

одговор у коме оно тврди да је информација неистинита, непотпуна или нетачно пренета. Према ставу 2. истог члана ако одговорни уредник не објави одговор, а за то не постоји неки од разлога за необјављивање одређен овим законом, као и ако одговор објави на непрописан начин, ималац права на одговор може против одговорног уредника поднети тужбу за објављивање одговора, а према ставу 3. у парници ради објављивања одговора расправља се само о чињеницама одређеним овим законом, од којих зависи обавеза одговорног уредника да објави одговор.

У члану 98. истог закона су наведени разлози за необјављивање одговора, па тако одговорни уредник није дужан да објави одговор, односно суд неће наредити одговорном уреднику да објави одговор, између осталог, ако је истинитост, потпуност или тачност преноса информација на коју се одговара очигледна, општапозната или утврђена правноснажним актом надлежног органа (став 1. тачка 16.).

Имајући у виду цитиране законске одредбе, произлази да лице на које се односи информација може од одговорног уредника захтевати објаву одговора у коме оно тврди да је информација неистинита, непотпуна или нетачно пренета. У конкретном случају, првостепени суд је правилно оценио испуњеност законских услова за објављивање одговора на информацију, налазећи да су у тексту објављеном ... године у штампаном издању листа "Курир": "Најутницајнијим дневним новинама Балкана", као и на интернет порталу ... чији је уредник тужени, изнете увредљиве информације о личности и делу тужиоца, будући да из садржине текста произлази да је тужилац окарактерисан као лице против кога је поднета кривична пријава да је извршио напад на полицијског службеника, те да је осуђен за кривично дело угрожавање јавног саобраћаја, као и да је директор фирми у власништву Драгана Ђиласа, које су склоне "муљању". Из наведеног следи да је тужилац приказан у негативном контексту, као проблематична личност која има криминалну прошлост, склон непоштовању правних прописа, као и незаконитом пословању у фирмама којима је руководио, тако да су изнете информације лезионо способне да повреду Уставом загарантована права тужиоца. Како је право на одговор овлашћење лица на које се односи објављена информација да од одговорног уредника захтева да објави његов одговор на ту информацију, субјект лезионо способних чињеничних тврдњи, овде тужилац, има право да захтева од одговорног уредника медија да не испитујући истинитост на исти начин објави његово виђење да су објављене тврдње о њему неистините, непотпуне и нетачно пренете.

Није основан навод у жалби да је првостепени суд погрешно применио одредбу члана 83. ЗЛИМ, јер се информацијом да је тужилац био на челу фирме која је "муљала" са рекламама не може повредити право или интерес тужиоца, будући да се та информација односи на фирму, а не на самог тужиоца. Ово стога што наслов спорног текста уз који је објављена и слика тужиоца, као и садржина дела текста који се на њега односи, тужиоца приказују као особу склону криминалним радњама, како вршењу кривичних дела, тако и непоштовању закона и самим тим незаконитом управљању фирмама чији је законски заступник. При томе, концепт самог текста усмерен је на тужиоца приказујући га као проблематичну личност и сугерише о незаконитом пословању фирми којима је руководио, па је тужилац субјект информације, како то правилно закључује првостепени суд.

Исто тако, првостепени суд је правилно закључио да тужени није доказао ни постојање разлога из члана 98. ЗЈИМ, па ни разлога из става 1. тачка 16. тог члана на који жалба посебно указује. Жалбени навод да би објављивање дела одговора да “се фирме које је водио тужилац нису бавиле било каквим муљањем” било супротно наводима министра полиције Стефановића о истрази коју су тада водили надлежни органи, односно да суд неће наредити одговорном уреднику да објави одговор уколико је истинитост, потпуност или тачност преноса информације на коју се одговара очигледна, није основан. С тим у вези првостепени суд, супротно наводима у жалби, правилно закључује да се наведена изјава тадашњег министра полиције у коју се тужени поуздао, према тој законској одредби не сматра разлозима за необјављивање одговора, при чему у пренетом саопштењу министра Стефановића нигде није наведено тужиочево име нити иницијали који би сугерисали да се ради управо о њему. Исто тако, тужени није доставио доказе да је тужилац осуђиван и да је против њега подношена кривична пријава за напад на службено лице, те о незаконитим радњама тужиоца у вези са руковођењем фирми чији је био директор у виду покренутих судских поступака и донетих правноснажних одлука.

Осим тога, у парницама за објављивање одговора на информацију расправљање се ограничава на чињенична питања од којих зависи обавеза одговорног уредника да објави одговор, сагласно одредби члана 83. став 3. ЗЈИМ. Стога суд није дужан да утврђује истинитост, односно неистинитост објављених информација чију истинитост тужилац иначе и оспорава, док тужени није доказао како постојање разлога из члана 98. ЗЈИМ, тако и да је приликом њеног објављивања поступио са дужном професионалном пажњом да провери њено порекло, истинитост и потпуност.

Стога, како је тужени у штампаном и електронском издању медија чији је уредник изнео низ чињеничних тврдњи којима је тужилац приказан као негативна личност криминалне прошлости, које су лезионо способне да повреде његова права и интересе, укључујући незаконито пословање фирме којом је руководио, те да по захтеву тужиоца није објавио одговор достављен у складу са законом и у року предвиђеном законом, по оцени другостепеног суда, првостепени суд је правилно одлучио када је усвојио тужбене захтеве тужиоца.

Приликом одлучивања о основаности жалбе другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени истицао у жалби, али их није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије, за туженог повољније, одлуке у овој парници.

На основу изложеног, применом одредбе члана 390. ЗПП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Потврђено је, на основу члана 401. тачка 2. ЗПП, и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, јер је донето правилном применом одредаба чл. 153. и 154. ЗПП и у свему одговара исходу спора и постигнутом успеху странака. Трошкови су обрачунати применом Таксене и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Како тужени није успео у поступку по изјављеном правном леку, не припада му накнада трошкова другостепеног поступка, у складу са чл.153.ст.1. у вези са чл.163. ЗПП, те је одлучено, као у ставу другом изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић